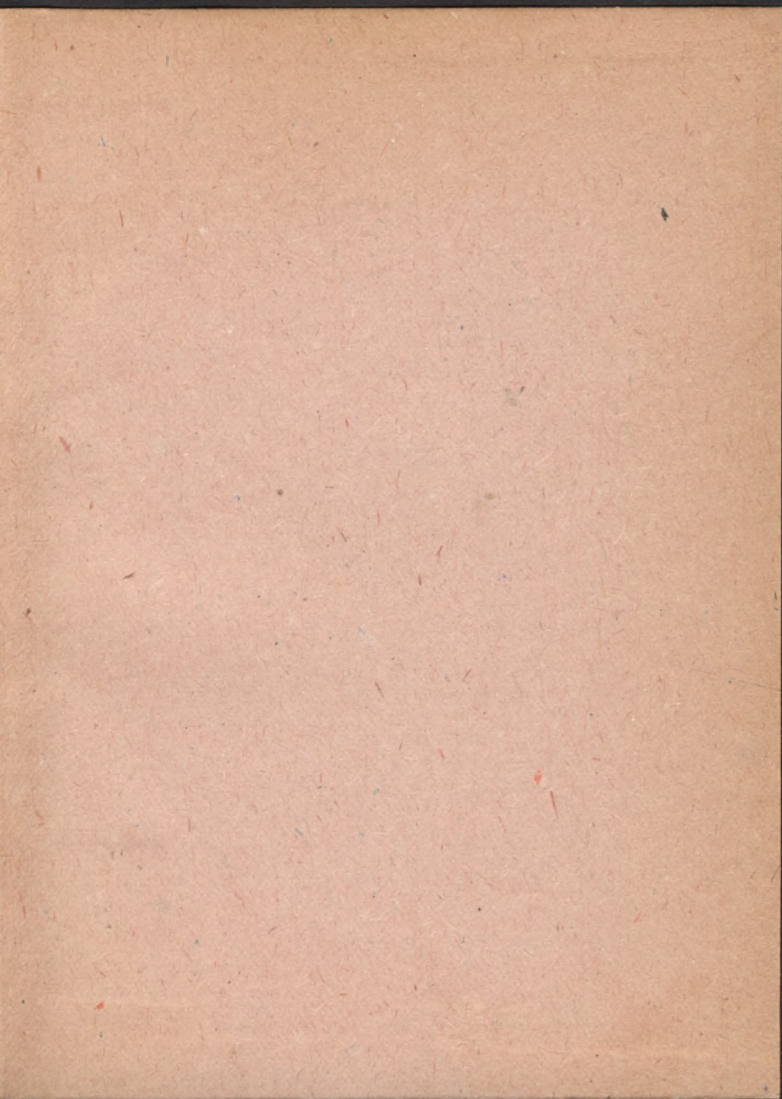
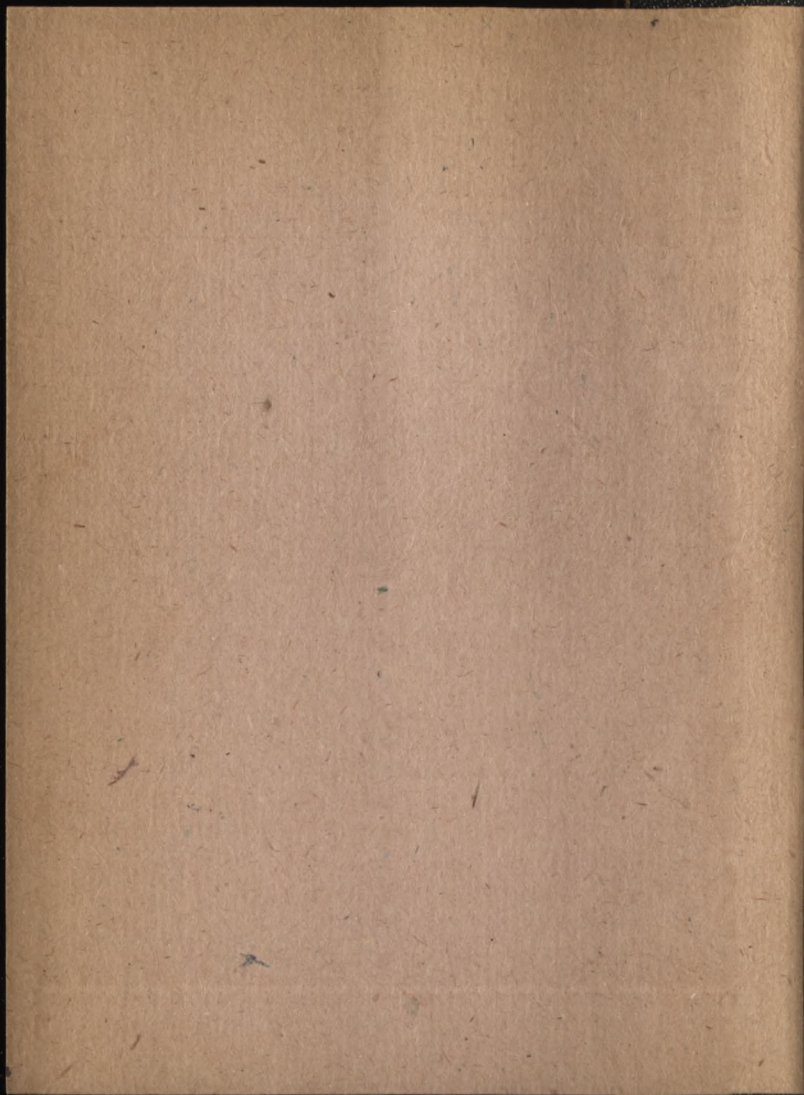

311.655

811655

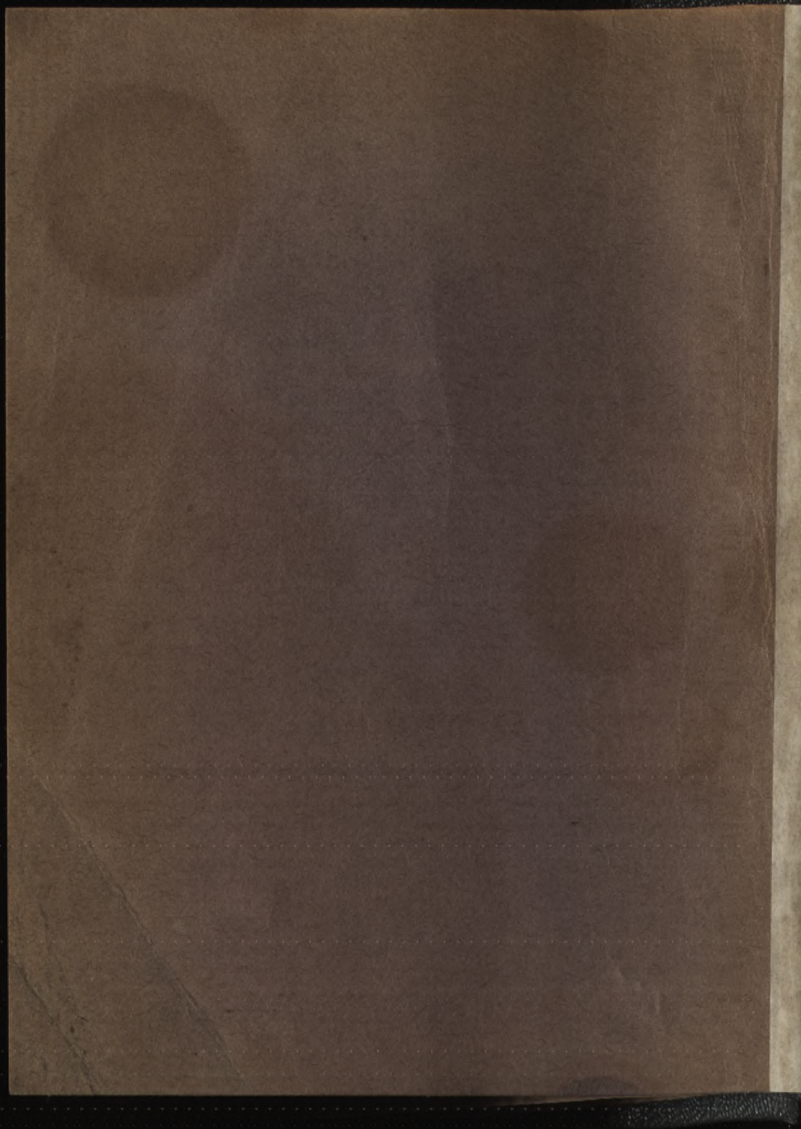
JEKÖMVEK

VERSEK

IRTA:

CEDŐ LIPÓT

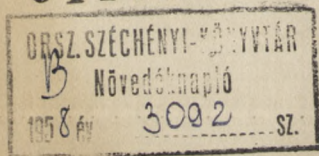
JÉGKÖNNYEK

◻ IRTA ◻
GEDŐ LIPÓT

311655

A fejlődés homályába halandó szem
be nem tekint, de a kibontakozó élet je-
lenségeit figyelni hálás, mert tanulságot
ígérő foglalkozás. Gedő Lipót verseiben
ily életre kelést, napsugár felé törekvést
látok. Nincs még tisztában magával, forrong
és erjed — ez ifju éveinek joga és szaba-
dalma. De hisz a poézisben igaz szívvvel s
magaslatai felé tör őszinte lélekkel. És ez
igyekezésében nem a sikert keresi, hanem
önmagát és az „útalan utat“, mint maga
mondja :

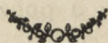
„Nem ismerem még, hogy mi a siker,
Csak azt tudom, hogy menni menni kell.
Tüzes szememmel föl a napba néztem,
Nem féltem.

S ha lábam zöld oázhoz nem is ért,
Nem kérdeztem: miért?“

Hiszem, hogy elegendő számmal akad-
nak, kik rokonérzésükkel kísérik a kere-
sőt, s e kis gyűjteményben, velem együtt,
zálogát látják a fiatal költő biztos fejlődé-
sének, melyet várunk és óhajtunk.

Budapest, 1908. december.

BÁNÓCZI JÓZSEF.

Sziporkák.

JÉGKÖNNYEK.

Még rajtam van az országút pora,
Hol jéggé fagy a lángolás, a könny.
Hol senkinek dohányja, asszonya
S hol nincs szeretet, csak közöny.

Láttam vörös, kiálló szemeket
Egy mécsvilágér' nyögni, esdekelní.
Ernyedt-inú, sápadt bohémfiúkat
Szilajos duhajsággal menni menni.
És hogyha meghajszolva ősatoktól
Vigasztaló szót kért egy beteg pára,
Kiapadt szemmel így szóltam magamba:
„Elég volt mára.“

No látjátok; én már roskadt vagyok.
Imbolygó vágý és beteg képzelésnél
— Ej soha más — többet nem adhatok.
S ha néha sírok egymagamba, lomhán,
Ne higýjétek; csak jégkőnnýek azok.

A FÁK ÉS AZ ÚJAK.

Halott mezőkön ó, be sokan mentek.
Elöl a Mester.

Nem hajlongott előttük cserje, fü,
Sugár nem tűzött biztatón reájuk,
S a Mester énekelt.

“Ó jaj nekünk mi szépet keresőknek
A kalmárok közt nem kaptunk helyet.
S az út amelyet elgyötörve járunk,
Hol babér helyett csupa gázt találunk,
Hegyhez, de jaj — Golgothához vezet.
Hozzátok jöttünk imás imádatra
Örökké hallgató, titkos falombok.
Mi értjük a ti hangos hallgatástok,
Mi, a „csapott hajú futó bolondok.”

Egy erős, izzó sugárról beszéltek,
Mely a mi álmunk hajnalán fakad.
Szüztiszta hajnal, sóhajok zenéje
Nem omlaszt romba városfalakat.
Szikár tekintet ó be messze láthat,
Jövő nem lesz, csak duzzadó jelen,
Mert ez a sugár elemére bomlik

Es egyből lesz millió, végtelen.
És ez a sugár nem sokáig késhet,
Mert ez a forrás, ez az ősköltészet."

„Ámén, ámén“ — zugták a vad fiuk.

*

Egy vén fa megszólalt :

„Ki vagy te troubadur, te értesz minket“
A fiuk halkán bugtak „Ő a Mester . . .“
És hullt a fákról, hullt a sok levél.

ENYÉM, ENYÉM.

Enyém enyém az izzó és vad élet
Nem a tiétek.

Ti jártok csendes, árnyas utakon
Vakon,
A célotok egy kis darab kenyér.
S ha rokkant lábatok a célhoz ér,
Mondjátok : „Küzdöttünk, de mér?

Nézzetek engem, a büszkét, nagyot,
Én a sivatag vándora vagyok,
Az útlan úton vad bogáncs megtépett,
Sebes lábam térdig fővénybe lépett,
Nem ismerem még, hogy mi a siker,
Csak azt tudom, hogy menni menni kell.
Tüzes szememmel föl a napba néztem
Nem féltem.
S ha lábam zöld oázshoz nem is ért,
Nem kérdeztem : „Miért“

NAGY NAP.

Mester feszítsd meg a hurokat!
Idők homályán, lomha kód megett
Él, él egy nagy nap.

Serény fiúk, jertek mind egy rakásra;
Gomolyba! süvitsen az akarat!
Mester feszítsd meg a húrokat!
Készüljetek egy nagy találkozásra.

Tátongó árnyak, rút vásári nép,
Megalkuvást nem ösmerő kufárok,
Meglátod mester, mind mind félrelép;
Ne menj, ne menj; én várok.
Idők homályán, lomha kód megett
Ébredni kezd a szüzi Diadal,
Szimfóniát fiuk, egy fényeset!
Mester ne menj. mienk a diadal.

Recipe ferrum — így kiált a Meste,
A néphe, menjete apostolok!
A föld nem áll, a föld forog

Es ment — hogy röhögött a csőcselék.
„Fiuk ne menjetek, mester ne még!“
De ők is mentek, ők is csak kufárok
Én egyedül maradtam és én — várok

A MODERNEK.

Csak szaporán lompos suhancok!
Az olaj fogy s ki tudja mi lesz holnap?
Lehet: bogara lesz a tollnak
Talán sirhattok, talán mulathattok.

Benőtt avarral sáros utakat
— Hol lábnyomot hagyott a durva gög —
Ujból felásni haj, nehéz dolog.
Hol kenyért sáпитoznak szenvedők
S hol ösztön mindent a piacra visz,
Nem kellene ott bátor herosok.

Almos suhancok fujjatok a mécsbe!
Közelg a nap, de nincs fénye, sugára.
Aludjatok: az új dalok még forrnak,
Ki tudja mi lesz holnap? . .

AZ ÖRÖK BOLYGO.

Ködös a tájék, ingó a talaj
Ah messze van-e még a Siker vára?
„Az út nagy út, Villon siess. siess!”
De Villon nevetett: „Ó nem sokára . . .”

Együtt indultak három vig legények,
Kettő nem bírta követni a sorba;
Lankás vidéken, lidércek honába'
Kidültek. Villon megsiratta őket;
Körüljajongta a setét mezőket . . .
S maga maradt, a büszke, a mogorva.

„Villon eléred-é a szirtfokot?
A perc gyönyöre csábit, fojtogat,
S a Báál a nagy Moloch még messze van.
Ha dőre hittel egy színes virágér'
Letérsz az utról Villon te bolond
Otthagyd meglásd te is a fogad.
A nagy utat ha céloddá teszed
S jövő kódébe nem kutat szemed,
Mikor derül reád a napsugár?”
Villon mosolygott: „Alkonyat után”.

DON QUIJOTTE.

Be könnyen megvehetsz Dulcineám ;
Csak nézz reám.

No hajrá csontos Rocinantom !
A malmok zúgnak s a szél az kedvező.
Ha nincs magas hegy, van még sík mező
No hajrá Rocinantom !

A ló nyögött s leroskadott.
És Panza búsan: „Nem kapott zabot“.
Lovag hős Donom, térjünk észre már,
Ha nincs paripa, még jó a számár.

És Don Quijotte, ki tett, no mert akart
Szamáron vitte a sok diadalt.

„A nagy sikert im lábadhoz rakom“
S Dulcénia : „Sajnálom lovagom . . .“

Hős Don Quijott, a hóbortos vitéz
Magába néz :

„Dulcineám te vagy ?“ Panza : „Ez ő!“.
A Don : Ha nincs hegy, van még sík mező,

LAZ.

Beteg voltam nagyon.
A kis szobán a nyugvó nap piroslott.
Anyám ágyamhoz jött s elsímitotta
Kuszált hajam gondterhes homlokomról
Lehajlott hozzám megcsókolt és szólt:
„Fiam ne írd te verseket“.

„Nézd, nézd anyám a nap
Ugye, hogy pirosabb
Mint arcom . . . ?
Az éj, az éj
Ni milyen lázasan tartja ölelve.
„Jer tüzes nap, te fényes nap
Hideg ölemben.,,
Ha megtalálom bűnös, szép arám
Ő is így szól talán.
Mert ő az éj és én a nap vagyok . .
De jaj félek többé nem ragyogok,
Hogy meghalok.
Ki veszi akkor oltalmába őt
A „romlott nőt“.
Ki simítja le szétborzolt haját

Hogy kialudja a dőzsölt éjszakát.
Borgőzös csókját jaj ki szívja be . . .
Ha átkozodik szilaj cula-módra
Kinek lesz csókja
Befogni kicserepesedett ajkát
Hideg ajkát ?

Beteg voltam nagyon . . .

AZ IHLET.

Szent álmok vajudásáról még nem daloltam,
Az élet misztérjomát gyönyörűn hazudtam,
De rútul meglakoltam.

Mert jött az Ihlet
A tiszta, a nagy,
Hófehér szárnyon.
Vakító fényességek ősforrása,
Bolondos költők szíve dobbanása . . .
És jött az Ihlet.

„Enyém az ujjongás, enyém az ének.
Isteni hévvel mind neked adtam
Mind odadobtam.
De jöttek buja, füstös lányszobák,
De jöttek kis sejtések, jött a gond
És jött maga az Élet.
Nagyobb volt néked pillanatok láza,
Édesb volt a hetejrák csókolása,
Mint az én hosszú, fényes csókom.

Görnyedve jártál idegen ajtókon,
Az Ideált nem ismerted te meg,

A füstös szoba, szoba volt neked.
„Nem én, nem én, az Élet a hibás.
Ne legyek ember, legyek Messiás? . . .

KERESZTÚTON.

Magába érlelt gögös dalokat
Egy vén pogány.

„A bátor harcosok mind elvonúltak
Mi itt maradt; pár tördelt gally csupán,
Mond mit keressz e vad ösvényeken
Te vén pogány“

Mért kérdezed? — kérdezte az.

A más: „Vad titánok közé jutottam,
Parazsat ontott fiatal szemük,
Tetszett a bajvivó csapat
És Don Quijotteként csatáztam velük.
De megcsaltak a marcona legények.
S mikor az égő por belepte őket,
Magamba szóltam: „Újító gazok!
Még alkony sem derengett fönn az égen
S ti nékem már hajnalt hazudtatok.

Beszélj te most — kérlelte ez.

És szólt a vén: „Egy villanó sugárba
Voltam szerelmes ifju tüzek álmán.
Láttam mögötte tiszta színeket . . .
Ott láttam egyszer — s keze reszketett.

Te vársz? — sikoltott a fiatal harcos.

Te nem? . . . s az ifjú hallgatott.

*

A keresztúton megcsókolta egymást
Két titán.

HAJNALBAN.

És megtalálta őt a férfi
Egy nyirkos, őszi hajnalon,
Titkos lebuiban.

A zongora cseng, majd pattan a húrja,
Ha végig csenegte rákezdí ujra.

A férfi szólt: „Eltürtem érted
A kinos mellőzés gyötrelmeit . . .
És te itt?!

A hegyen fönn míg más kereste
A dicsőségnek jégvirágait,
Miattad nem mentem én föl a hegyre,
Hanem a völgybe téptem egyre
Letaposott virágok szirmait . . .
S te itt?!

A lány: „Kacagásból áll itt az élet,
A bánat és minden az örömé lett.
No fel fel a táncra lomha legények!”

A férfi ment — szitált az eső halkan —
A lány utána loppal kiosont,
S üveges szeme nézett, nézett
A hajnali homályba . . .

DALOK.

(P. S.-hoz.)

Közöttük járt egy sápadtarcú költő
(Igaz : a költők majd mind ilyenek)
A haja hosszú, rongyos a ruhája
S szemet vetett egy büszke színészlányra.

Mikor fáklyát lobogtatott az ünnep
S dorbézolók danája messze hangzott
Félve húzódott meg egy kapu alján
S magába verseket dudolgatott.

1.

Ó mért, hogy elmúlt caesárok kora !
Rabszolga lennék, te meg istenasszony.
A kin alatt kigyúlna sápadt arcom
S pattogna rajtam kezéd ostora.

Édes gyötrődés lenne ott az éltém,
Ott, ott hevernék lábaid nyomán,
Ajtód küszöbje lenne nyoszolyám.

Ha háborogna bennem egy uj álom,
Ha lenne más istenem, más királyom,

Ha lázadni akarnék ellened,
Ledöntené azt egy tekinteted.

S ha jönne érted húsra éhes falka,
Koszorús vágyba, forró diadalba
És osztoznának a te testeden,
A rabszolga csak sirna csendesen.

2.

Szeretnék lenni messze más vidéken,
Hol senki sincs egyedül te, meg én.
Örök derü mosolyog ott az égen,
Ott jobb, ott szebb a másik földtekén.
Ott izgatott az élő s forró minden,
Jerünk el innen.

Szeretnék ott a sivatagban lenni,
Zarándokolni rongyosan veled.
Nem kötne össze a világgal semmi,
S lenne kiátkozott az életed.
Bűnödnek terhét mily örömmel vinném,
Jerünk el innén.

Hanem jössz vélem, hogyha nem jössz vélem
Megyek magamba, koldulni fogok,

Síralmaim' a viharnek beszélem
És ágyam lesz majd a futó homok.
És sirnék, sirnék hosszan, elvakúlva . . .
Mea culpa.

THALATTA.

Már nem vagyok betegje két karodnak;
Letűnt a mámor tüzes éjjele.
S mikor az égen reszket a szép Holnap,
— Aludnom kellene.

Isten hozzátok fehér éjszakáknak
Bomlott zenéje s fátyolos szemek;
De amig mások élet után látnak,
Én — aludni megyek.

Miért oly bágyadt most a napsugár
Egy átvirrasztott éjszaka után?

Miért oly megtört két szemed világa?
Jobb, jobb a nagy álmok hazug világa.

Jertek, jertek, ti forró éjjelek.
A naptól fázom, aludni megyek.

ÉN.

Nézek magamba s tűnődöm nevetve :
Király lehetnék és koldús vagyok.
Míg mások mellettem koncert loholnak,
Én utamon szeliden baktatok.
Csak fussatok ebadta cimborák,
Tudom: kidúltok még hajnal előtt.
S mikor az én napom forrongva kel föl
Mögöttem látok majd egy — temetőt.

KERESTELEK.

Hinár között a kinok éjszakáján
Ujjongó vágygyal, hogy kerestelek . . .
Mért is kerestelek?

Mióta elmentél virághervadáskor,
Uj moha nőtt az ablakok alatt.
Mióta elmentél a por is belepte
A spanyolfalat.

Mióta elmentél virághervadáskor,
Nem éreztem még a te csókotat.
Mióta elmentél nem öntözi senki
A virágokat.

Mióta elmentél virághervadáskor,
Nem olvasok fel én se verseket.
A két keze közé nem fogja már senki
Az én fejemet.

És megtaláltalak — a mult időket . . .
De volt valami mosolyod megett,
Mikor én pogány dalok troubadúrja
Felolvastam a verseket.

Éreztem hogy e szomorú világ
Gyereklelkednek nagyon idegen,
Pedig e bátor, új melódiák,
Oly édesek nekem . . .

Ujjongó vágygyal, hogy kerestelek
Mért is kerestelek . . .

AZ ÉN MENYASSZONYOM.

A lázongó álmok útra kelnek ;
Kísérik az én fehér menyasszonyom.
Vissza se néznek meg se ölelnek,
Siralmas szómra nem is felelnek . . .
Csak útra kelnek.

Fekete árnyak jönnek helyökbe,
Mint kis tritónok őserdők nyomán.
„Fehér menyasszonyom mér' oly korán ?“
S az árnyak kacagnak . . . kacagnak.

A KÖD.

Sötétlő, párás, nagy vizekre tértem
Imádtam a ködöt
A bántás volt előttem és az öröm
Hátam mögött.

S én úgy szerettem ködbe fuldokolni,
Felsirni ködalakokat.
Tudom: majd egyszer, nemsokára,
A köd, a párás, gyilkoló köd,
Majd egyszer, nemsokára rám szakad.

FALAK KÖZT.

Száz éves illat halkan szálldos
A nyirkos ablakokon át.
Valaki ott a más szobába
Veri az ódon zongorát.

Tipegő pár csoszogva táncol,
— Parókás vénnek, asszonyok —
Gerinctelen bók, fehér ajkon
Édes rokokó-mosolyok.

Ki tudja, míg itt benn hajbókol
Egy-egy nyálkás fiatal úr,
Az ablak alatt illatok közt
Talán meghalt egy troubadúr.

PIERRE.

Szegény Pierre a füstös borozóba
Szólásra kelt :

Selmák, brigantik, válogatott banda !
Álmaitokat én adtam tinéktek,
Az én mókáimon tobzódtatok.
És most, mikor meghurcolva nevem,
Most félreléptek ? !

Hideg van cimborák, de én nem fázom
KérjeteK dalt és én adok, adok.
Sebaj, hogy megrugdostatok
Az osztzkodás siket éjszakáján
S hogy engemet, a dús, a nagy bolondot
Koldúsan hagytatok.

És sirt.
Mért sirt? . . . szegény Pierre.

HARC.

Leis ne várj te piros alkonyatkor,
Lobogó ösztön más partokra visz.
Tespedt magányba, epedő kudarccal.
Rongyos szívvvel, sápadt, de gögös arccal
Jövök tehozzád; akkor várj Leis.

S így szólt a nő: — Parancsolom neked!
De amaz nevetett.

„Almombul hányszor vert föl a te képed,
Nem jössz — gondoltam: én jövök teérted.
Forrásba jött bennem miljó atom,
Tied minden bűnös gondolatom.
Ha most elmégysz, soh'sem jössz vissza értem,
„Idegen partok“ — nem értem, nem értem...
... Tudod mit ember? nem nagy a terem,
Harcoljunk s tied lesz a győzelem.
Meglásd lelankad én tüzes karom,
Győzz rajtam ember, látod: akarom.“

És harcra kelt az Ember meg az Asszony.

A szagos talajon tombolt a lábuk,
Vágyat lehelt a fáradt pihegés,
Porfelhő lassan hömpölygött utánuk.

Lelankadott az asszony karja többször,
S győzött — az Ösztön.

RITKA HANGOK.

Lehajtottam fejem kezembe
És alkotni akartam.

Szent reszketéssel lázba' fogant álmok,
Erős, kegyetlen, színes, nagy tusák
Vivták előttem az emberi harcot,
A tülekedés vad, ősrégi harcát.
Kiáltani akartam nagy erővel
S mikor zsibongó fejem fölemeltem,
Egy képet láttam szembe, a tükörbe.
Ijedve néztem : mily sápadt vagyok !
És visszaültem . .
Félmeztelen, csatás ősemberek
Csapatba gyültek (marcona fiúk)
És hadonázva, dermedő sikollyal
Tépték egymást.
Kenyért. vagy Istent kiáltott a torkuk,
Azt nem tudom, azt nem tudom.
És megjelent egy daliás gyerek,
Ő is miként a többi vad, erős
És nyers húst vett elő a tarsolyából
És odadobta korcúl társinak.

Azok békésen tovairramodtak
S a Romboló maga maradt.

*

Ne kérdezzétek: mit éreztem akkor,
Hogy mit éreztem akkor.

Alkotni akartam...

I HIVÉS.

Féltettem ifjuságomat,
Hogy elszalad.

S míg sok barátom kenyérhez jutott,
Én tétlenül kószáltam.
Kerestem nagy mesékben a valót
És ime: nem találtam.

És szólt az Álom karjait kitérve:
(Ki nagy hegyen lakott egy várba)
„Jertek ölembe izmos, nagy legények!
Be más az élet itten.
Nyugalmasak, nem lázasak az éjek“.
Barátom felkiáltott: „Nem nem: félek.“
Én fölmentem, mert — hittem.

S mohón törtetve,
Lázasan osonva,
Utat törtem a járatlan vadonba.
S míg lenn hűtlen, farizeus-csapat
Vetett reám maró gúnynyilakat
S „feszítsd meg“-et kiáltozott felém,
Nem néztem vissza én.

Mikor felértem örömtől juholtam,
Mert célnál voltam.
Lihegve szoltam az álomleányhoz:
„Fogadj öledbe hát“.
Ő szolt: „Bolond fiú, siess le, távozz!
Keress te más hazát!
Menj a Valóhoz, én Álom vagyok,
A lényegem az, hogy csábitgatok...“
És kacagott.

Az Álom elszállt, mint egy nagy madár.
A vár se volt egyéb — csak kártyavár.

Vezetlek — szolt barátom — vár az Élet.
S szoltam: Én félek.
Való helyett bár hazugságot leltem,
Azért hiszek — feleltem.

INTERIEUR.

Hol van Suzanne? Suzanne nincs itthon.
Suzanne ma éjszakára bálba ment.
S amit dugdosnak félve, titkon,
A szépítőszerek a zongorán.

Cigarett-csutka, gyufa, hajpamat,
Beszélnek halkán a kis asztalon.
Ereszkedik a füst alá-alá
S nehéz szagú a rokokó szalon.

Az ágyra dobva egy kék pongyola,
A krémszín csipke rajta tépett, ódon.
— Nehéz homály ül a fehér ajtokon;
Nem is látom a platánok sorát. —
S én térdre esve szomjas áhitattal
Úgy csókoltam a kopott pongyolát.

Loló.

AZ ÁLMOK HEGYÉN.

Barátaim, ó bárha ismernétek
Az álmok álmát.

Úgy hajnal-tájban nyári éj után,
Ha a fantazmák mind tova suhannak,
Leszáll egy édes, boldog valami,
Minek nincs kezdete és nincsen vége.
Egy szüzi szerelem megujhódása,
Ősrégi mítoszok csodás varázsa,
S óh benne vannak mind a nagy szerelmek,
Miket átéltél s mit átéltek mások.
Fehér, szerelmes szárnyasuhozások,
Kápráztató és édes utazások.
Nem tudod azt, hogy voltál és leszel,
Ujjongsz a percnek, célt nem keresel.
E szót: gondolkodás, nem ismered,
Csak őt, a nagy „Valamit” szereted.
Szeretve szereted igen, igen.
S ő megfogja a te hideg kezéd
S vezet, vezet völgyeken hidakon,
Nesztelen lépésekkel.
Te nézed őt és követed vakon,
A sugarak, a vágyak országába.

Szeretnél leborulni
És összetenni két hideg kezed
És himnuszt énekelni bűgva, sirva,
Hogy diadallal viszhangozza minden,
A tarka völgy, a fényes hegyorom,
Szokatlan nótázását ajkaidnak.

Én ösmerem s elneveztem Lolónak.

Loló is ismer engem már nagyon
S ha vad vidéken napsütéses sziklán
Bolyongunk, ó gyakran beszélgetünk.
Lolót ösmerni kell: nagyon szeszélyes,
Hallgat, de szemével beszél, parancsol.
A végtelen magosba jártunk egyszer
S szemével intett nékem, hogy beszéljek.
Mikor arcába néztem; ő mosolygott
S kiolvastam belőle: ő mindent tud,
Előtte nincs titok és nincsen rejtély.
A lábam reszketett, a földre néztem
És éreztem, hogy ünnep van, nagy ünnep.

— Miről beszélni akarok neked,
A titkok titka az — így kezdtem.

„Hiába járok bátor, nagy hegyekre,

Hiába hívnak a magoslatok,
Ó nem tudok a tüzes napba nézni
S egy kis bozótba megbotozhatok.
Ha vágytól égve kipirúl az arcom
S az éj ködébe asszonyt keresek,
Te; vad szerelem százkarú polipja,
A te szemedbe nézni nem merek.
Hiába reszketek legényes vágytól;
Puha lánytestről lefoszlik kezem.
S bolond képzelgés útvesztőjét járva,
Az elmúlt percre nem emlékezem.
Ó mondd: miért van; ha magányos úton
A szennyes rögre lehajtom fejem,
A pogány sejtések mind elröpülnek
És az istent újból felismerem.
E nagy percben az én szilaj lelkemnek
Csillámló, dacos fénye felragyog,
Szeretnék átölelni mindent, mindent,
Mert érzem, hogy én oly gazdag vagyok.
Ne hidd; köny nem szivárogoz az arcomra,
De bennem egy sugárzás útra kél,
S akkor meg tud állítani az úton
Egy rezgő fű, egy száraz falevél.
A boldogságtól ujjongni szeretnék
S lelkemben is valami sir, zokog...

Barátaim vonuljatok föl rendre!
S velem együtt ti is ujjongjatok!

Nagy csend... arcába néztem félve,
S Loló hallgatott mozdulatlanul.

— Ott, alkonyaton sziporkákat látok,
De mért vannak a kanyarúlatok?
Mért szeretnék az utam végén lenni?
Fiatalon a tűzbe, fényességbe
Kacagva mért, hogy meg nem halhatok?
El véled vándorbot s minden mi késtet!
S hozsanna néked Szin és Hangulat!
De a barátok sorra elmaradtak
S míg körülnézek... itt — az alkonyat“.

Loló mosolygott, szemével parancsolt
És indultunk a hegyről lefelé.

A SIVATAGBAN.

Lolóval jártam forró sivatagba.
A szfinksz s Loló hallgattak,
Én beszéltem.

„A hideg árnyak mit akarnak tőlem,
Miért öveznek a köd-emberek?
Az életembe' sohse láttam őket
S mégis mindben magamra ismerek.
Mért hallgatok, ha langyos szelek útján
Hever letörve egy lótuszvirág?
Mér' sejtem, hogy egy újuló életnél
Már kezdődnek a mély tragédiák?...
Loló sötét van s én sugarat látok,
De ez a sugár oly örömtelen.
S e kietlen örvénylő pusztaságba
Nincs senki, senki, csak te vagy velem.

Hinár között ha imbolyogva járok,
Mint az ősforrástól eltévedt fény,
Miért gyűjtöm az ott felejtett rőzsét?
Ugye azért, mert mind enyém, enyém?
Ugye azért, mert csüggedt már a lelkem
S pajkosan futni — mint ők — nem tudok,

S az örömök nótás aratásából
Nekem csak letarolt mező jutott?
Siralmas vágygyal hazug képzelettel
Szállni szeretnék dús földek fölött.
Magos az út és merész tévedések
Lenyűgzenek, de oly sáros a rög!

*

A szfinksz s Loló egymásra néztek
Titoktartóan.

(Alkonyi táj. Loló egy magas hegy szikláján ül, én egy kövön, mely zsámolyát képezi. Alattunk cipruserdő. Misztikus csend. Lolón fehér talár.)

En: Úgy reszketek, úgy reszketek.

Loló: Előtted forgatag van; menj barátom,
A vásár szólit s te oly messze vagy.
Sikoltó vágyadszenvedélyek szárnyán
Be messzi vitt, ki vagy, ki vagy?

Én: Halottak emlékét nyögi a lelkem,
Sűrű sötétben látni akarok.
Megrendítnekerős, nagy szomjazások,
És el nem panasztolt forró dalok.
Sirok, mert nem lehet a lehetetlen
És röpülés helyett lassan kuszok.
S ha fittyínget dobok az út porába,
Kövel dobálnak szelid koldusok.
Ki meleg tájak homokjára vágyom,
Didergve járom fagyos utamat,
Pazar szeretnék lenni nagy időkben
És nincsen semmim, csak a pillanat.
Ki gyászt éneklek uj sirhantok mellett
És megrezzentenek gondolatok,

ljedve látom görbe szemeimmel
Hogy magam is halott vagyok.

Kelet.

AMNON ÉS TÁMÁR.

„És kinja volt Ám-
nonnak nővére, Tá-
már miatt, egészen
megbetegedésig.”.

(Sám. II.)

Pirkad a hajnal.
Tűz a hegyorma,
Riad a sófar.
Gerle piheg.
Látod-e Amnon
Büszke királyfi?
Ez a fényesség
Mind a tied.

*

Amnon : Bocsássatok, eresszetek ;
Szabadba kell ma lennem.
Hisz már nem is vagyok beteg,
Már járhatok, már kelhetek,
Bocsássatok ki engem.

Barátok : Hová mennél, hisz sápadt vagy ?
Amnon maradj, Amnon ne menj.

Amnon : Mikor utószor láttam őt,
A réten ment.
Körüljárta a nagy mezőt
És énekelt :

„Hegy magos ormán,
Túl a határon
És lenn a völgyek ölén,
Hangzik a hangja
Erdei lánynak,
Erdei lánynak,
Balgá leánynak.
Lenge uszálya
Úszik a légben,
Fürdik a légben,
Majd ajakán kacagás ül.
És megy a tóhoz,
Hallga ! a tóhoz,
Sirva becézgeti szépen :
— Add ide szép tó,
Add ide nékem
Kedvesemet.
Szép haja fürtit
Hinár befonta,
Két szeme fényit
Villi befogta,

Viz temetője,
Szél siratója,
Ó, az én kedvesem
Tónak lakója,
Tónak lakója.
Add ide szép tó,
Add ide nékem
Kedvesemet. —
Ámde a tónak
Néma a tükre,
Gsendes a tükre“.

Barátok: S kit úgy szeretsz, ki az a lány?
Atalja talán?

Amnon: Júda leánya,
Dús haja: ében.
Titkos varázs van
Barna szemében.

Egy meseország,
Édeni álom.
Párja bizonynal
Nincsen e tájon.

Karcsú a teste,
Karcsú a lába.

O, mily örömmel
Borulnék rája.

Amnon : Csalicсал, csalicсал, jöjj ide Támár!
Enyhe fuvallat jár odalenn.
Csali csal, csali csal, nosza jöjj
Támár!

Járd el a táncot, járd velem el.
Trombita búghat, hárfa zönöghet,
Táncba röpülhet száz bajadér.
Támár akard és meghal száz
szolga!

Tömjént az Úrnak! s az: a
Szeszély.

Támár : Amnon a nővéred vagyok én.

Amnon : Oldd le sarúdat Sáron szülötte!
Csendes a környék, minden pihen.
Csali csal, csali csal, nosza jöjj
Támár!

Enyhe fuvallat jár odalenn.
Nézd: bazsarózsa, illata: nárdus.
Ajkad... az ajkad... szolga
vagyok.

Csali csal, csali csal, érzed-e
Támár?

Támár: Amnon eressz el, mert meghalok.

*

Pirkad a hajnal,
Tűz a hegyorma,
Riad a sófar,
Gerle piheg.
Látod-e Amnon
Büszke királyfi?
Ez az új hajnal
Ez a tied.

SALAMON HALÁLA.

S bolondúl sirtak ezer asszonyok,
Kiket valaha szomjuhozva csókolt,
S könnyüket itta a tenger-homok.

Redőkbe esett selyemköntösük,
Mely akkor a testükhöz úgy tapadt,
S kihült, kihült vonagló, lágy ölük.

„A Halál él, meghalt az Örökélet,
Jerünk a Kidron-völgybe asszonyok,
Kialudt fénye tündöklő szemének“

„Meghalt a Fiatalság és a vágya;
Jajongjatok ti buja asszonyok:
Jaj! szétroppant az ölelések ágya“.

Lótuszvirágból füzért fonjatok!
— Pörén heverték a sivó homokba —
S bolondúl sirtak ezer asszonyok.

NASZ.

Száz deli nyargal, gyöngé a harmat,
Szelid a kúrtszó, Szulamit ébredj!
Száz paripának arany a szőre,
Szulamit ébredj; jön a vitézed.

Kis patak partján hófehér mirtus,
Tépjetek róla nyalka leányok!
Álljatok körbe — Szulamit ébredj —
Lejtsetek egy mahanaajimi táncot!

Hófehér szűzek, júdai lányok
Ne menjetek ti a mezőre ma ki!
Sok piros ágból, kis venyigékből
Vessetek nászi ágyat neki!

Napos hegyekről friss dana hallik,
Föld szaga árad, reszket a pára.
Lányok, legények kúrtszóra gyűlnek;
Ne féljete; itt van mindnek a párja.

Asszonyi néppel talpas legényhad,
— Haj! örömmünep — táncba vegyül.
Kapjátok ti is júdai szűzek!
Ne álljon ma senki sem egyedül.

Börduda dünnyög, klárinét sipol,
— Napestig, napestig nagy vigalom? —
Hallga! a nászi tivornya már szünjön!
Száz deli nyargal: fény a halom.

Szulamit ébredj, itt a vitézed!
Szulamit ébred, Szulamit ébred.

BÁBEL.

Égi rendelkezés:

„Behemot-izmú vigalmas pogányok,
Hajrá! gyúrójátok meg az agyagot!
Rakjatok követ köre, vessük el már,
A meddő, de a mégis szent magot“.

S daloló ifjak, töpörödött vének,
Bábelbe gyűltek szent építkezésre,
És harsogott a muzsika. az ének.

Kő nem maradt kövön, fa, halmokon,
Dülledt-szemű pogányok egyre járták.
S hollah! magassabb lett a nagy torony.

Nagy sziklatömbök roppanva görögtek,
A szörnyű Szimbolum lába elé,
S szuszogó munkától, mellek hörögtek.

Reménylők s komolyak. Abba nem hagyja
A munkát egy se s habzik szájukon,
Édes várások keserű zamatja.

De megtorpantak — jaj — hoppon maradt
Toronyépítők sorjába kidültek
S megszületett a meddő akarat.

HÁROM ASSZONY.

Olajfák útját három asszony járta,
— Vad bazsarózsák közt miljom kobold —
Áldozni mentek.

„Alaj, alaj Neked, nagy Astaroth!
— Kiált az egyik —
Az élet titkát, hogy meg nem találom.“

S nehéz olaj füstölgött az oltáron.

„Elhoztam Neked Báal, első borom;
Az első embert, mért hiába várom?
Mér' nincsen nékem őrző pásztorom?“

„Elég nagyasszonyok! — a harmadik,
Jő, jő egy ember bazsarózsák között“.
És ujjongott a millió kobold.

Tág orrlíakkal ott álltak meredten,
S a három asszony övet old...
Várták az Embert.

PÉNTEK ESTE.

Takarjatok be tiszta lenruhával!
Perzselje riadt arcomat kelet!
Pogány ajkam, kit oly rég nem imádott,
Uram, bocsásd meg minden vétkemet!

Gyermekségem szelid költészetét
Ifjúkorom hányszor tagadta meg!
S akit kerestem könyvek rejtekén,
Isten!
Allelujah! mostan fölleltelek.
Uram bocsásd meg minden vétkemet!

Nekem is van egy halvány gyertyalángom,
Amely világít péntek éjjelén.
De amíg otthon szent áhitat árad,
S atyám!
Világánál imádkozod imádat,
Ah, ennél készült el e költemény.

Tamás.

Lirai történet.

Mottó :

Modell volt, Margarétnek hívták,
Az életébe nem volt sok mese,
Egy piktor volt az ő szerelmese.
Modell volt, Margarétnek hívták.

Mikor a piktor gerlemódra bűgött,
A telefirkált spanyolfal mögött,
Margarét mindig, mindig elszökött,
Mikor a piktor gerlemódra bűgött.

Megtette azt, ha a „kutyus“ akarta,
Hogy a palettát levakarta,
Minden „ülés“ után azt is megtette,
Hogy kócos fejét az ölébe vette
És hajusgatta, babusgatta szépen,
Amíg elszunnyadott lázas ölében.

De mikor elfogyott a vászon, festék,
Mikor itt voltak az unalmas esték,
Kimentek kettesével a fasorba
És pajzánul játszották a fogócskát.
Én gyakran lestem elég röpke szócskát.
Például: „Nem vagyok már bakfiskorba“.

Vagy: „Mondd kutyuskám, mit akarsz
velem?

Hát nincs tőled se nap, se éjjelem?”

Vagy mikor ő beszélt, a férfi:

(S a leány tudva félreérti)

„Nézd Margarét a levél hogy‘ zizeg“.

A felelet csak egy volt: „Nem hiszek“.

*

Volt egy modell, kit Margarétnek hívtak,
Hajlulu Margarétnek hívtak.

KORA ŐSZ.
ISMERETSÉG.

— levélben. —

Tamás : Olvastam apróhirdetését,
Ép munkám abbahagytam.
Tehát találkozunk. A hagyományos
Piros szegfű lesz gomblyukamba
tűzve.

A Népszínház előtt,
Vasárnap délelőtt.
Nevem: Tamás.

Lina : Helyes Tamás; én jövök „igazán”,
A Búberlit is magammal viszem.
No ne ijedjen meg, hiszen
Buberli; a kutyám neve csupán.
Ha nem jöhetnék tizre pontba,
Jöjjön utánam az „Otthonba”.
Bátran jöhet, nem muszáj innia.
Kelt Budapesten,

csókolja : Lina.

Tamás : Lina én téged sohse láttalak,
De tudom: megszeretlek.

Az idő hogyha százszor elhaladt,
A napot hogyha este váltja is fel,
Akkor is fölkereslek.

ELSŐ SÉTA.

„Lina gyerünk ki, szép az erdő, hidd el,
Viszek magammal vázlatot.
Ezernyi sejtés csalfaságait,
A barna rögnek örök titkait,
Felajzott lepkék napos vágyait,
Mind, mind megláthatod.
S a lepke párja után szállva...“
— „Tamás gyerünk fehér szobámba“. —

„Meglásd piros pipacsot is szedek,
Olyanok leszünk mint két kisgyerek,
Kalapod teletűzöm vadvirággal,
Hajadra koszorút fonok.
Piros hajtással letörött faággal
Legyezzek, hogyha akarod.
S ha elfáradt már mind a két karom...
— „Gyerünk fehér szobámba.
akarom“. —

A FEHÉR SZOBÁBAN.

És este lett,
Szép babonás vasárnap este.
Olyan, minőt regényekben szokás
Leirni. Vágyra gerjedt minden,
Forrásba jöttek szunnyadt érzetek.
Jajongó ösztönök, fölgerjedt vágyak
Ledöntötték az ész bálványait.
És mintha minden csendesen ka-
cagna,
Az ész e rút kudarcán;
Sötét volt mindenütt, fehér maga
Az illatos, buja leányszoba.

*

„Tamás, eredj már, késő van nagyon.”
„Ne kergess el magadtól angyalom.”

„Nem mennénk most ki az erdőbe
ketten?”

„Ne kinozz kérlek, mindent elfe-
ledtem”.

„Mondssza Tamás, nincsen neked
anyád ?

„Hol lelhetnék szobádnál jobb
tanyát ?“

„Eszméidvannak szépek, gazdagok“.
„Hidd el nekem, most gazdagabb
vagyok“.

*

„Jobban kacagj, remegjen tested !
Folytassad, hogyha már elkezdted !
Terítsd fekete hajadat arcomba . . .
„Tamás bocsáss, oh bár csak haj-
nalodna“.

MÁSODIK SÉTA.

Tamás : Lina monddkérlek, mit tegyek veled,
Hogy végre meghódítsalak ?
Minek legyen szemedbe folyton,
folyton,
E tettetett, e raffinált harag ?
Apropos, szeretnék egy alkalommal
Neked elmondani egy szép mesét.
Mellesleg megjegyezve : ott nem
Hitegeti senki a kedvesét.

Lina : A mesét nem tudom, ám azt kikérem,
Hogy rólamily... de nem szólok bele.
(menni akar).

Tamás : Találkozás mikor lesz ?

Lina : Nem ígérem,
Különben hát... isten vele.

*

És ma is összeveszttek szépen,
Egy icipici semmiségen.

KIRÁNDULÁS.

„Hová, hová?“ „Gyerünk a Zugligetbe“.
„A Normafához?“ „Nem, nem, oda nem“,
„Pardon! a két üveg bort, meg a sonkát,
Nem hagytad otthon édesem?“

Kacagva mentek, kéz a kézbe,
Hogy dél már régen elmúlt rég,
Dehogy is vették észre.

Az árokparton végre megpihentek,
Egy lombos platán árnyéka alatt.
Tamás kabátját földre teritette,
Lina a bort és sonkát reá tette,
Nem sok idő: egy pillanat.
Mikorra azt mondták: „No most elég“,
Szóval: mikor elfogyott az ebéd,
Kipiroslott Tamásnak halvány képe,
És belekezdett halkán a mesébe:

„Egy szűk kicsiny padlásszoba,
Magános, elhagyott, hova
Csupán a fecske rakja fészkrét
Tavasszal. Nem! a napsugár is.

És ha feljő
A szoba egén nagy gondfelhő,
Elüzi azt a napsugár —
És minden rendbe azután.
Vagy ha megélhetésnek gondja,
A szűk szobát tágasnak mondja,
A fecske hangja vigasztal.
S terítve újra az asztal
Kenyérrel no meg sok reménnyel,
Az asztalon, hogy alig fér el,
S így a szobácska is tele.
Reményből készül kenyere,
E szegény elhagyott családnak.
Szükséget így hát nem is látnak.

Lajos, (mert festő volt) szakmánya dol-
gozott.

S ha mit az néha nap hozott
A konyhára, bizony csekély.
Fényesen abból meg nem él,
Sem anyja, sem pedig maga.

Pedig Lajos „művészi szemmel“ látott,
Lelkébe vibrált ezer gondolat.
Az emberlélek száz rejtelseit,
Szemügyre vette ;

Megrázta lelkét a történelem
S a testamentum nagy, csodás világa.
Színek ködös játéka, mely hazug
A kontárnak, neki : való,
A szoba négy falán köröskörül,
Ezernyi vázlat, rongy papírra vetve,
— Kuszált vonalba' érzés, gondolat. —
Készült már rég egy képet festeni:
Tanulmány, vázlat volt töméntelen,
De sem modell, se pénz, se műterem...

*

És indultak, meleg volt, nagy meleg.
Az úton is beszéltek eleget,
Tamás Linát hazáig elkísérte.
(Ma nem érezte magát senki sértve),
Éselváltak: „Szeretsz még : “ „Egyre megý“.
„Adjő, pá édesem : megyek, megyek“.

TÉL.

Kis hópihéknek hideg délutánján

Esett:

Tamás nem dolgozott; ágyba esett.

(T. i. a mesehős: Tamás,

És senki más.)

De minthogy élni kell, ez a szabály,

Ha ezerszeres is az akadály,

S ha... szóval: ránk szakadhat a tető,

Pénzzé lett, ami pénzzé tehető.

S mit eddig őrzött a hitvesi gond,

Szegény anyja — be csúf az élet rendje —

Zálogba vitte az arany butont.

Utána ment, mit oly gyakran betűzött,

A csontos imakönyv, fehér kelengye,

S minden, mihez oly sok emléket fűzött.

Tamás felgyógyult hosszú hó alatt.

Az igaz; tehetetlen volt és gyenge,

És nem esett jól néki a falat.

Még föl se száradt jó anyjának könnye,

És jóformán az ágy még ki se hült,

Történt, hogy anyja köhögött; meghült.

És amit titkon önmagának kívánt
Anyai balsejtelmek éjszakáján,
Im sajnosan bevált.

Tamás ápolta gonddal, hiven . . .
De megmozdult az anyaszíven
Egy ismeretlen érzés vad gyötrelme :
„Ha ő fiától örökre elmenne . . .“
Es gondolt rá nagyon sokszor sokat,
„Ki varrná néki föl a gombokat ?
Hisz olyan tehetetlen a szegény“.
— (Az egyetlenből sohse lesz legény.) —

TAMÁS MŰVÉSZ.

Egy délután, mikor felengedett
Néhány órára az a nagy hideg;
Es bágyadtan süttött a napsugár is,
Feltámadt „művész része“ lelkinék.
Egy régi zsákot felhasított,
A „blindráját“ szegezte sebbel-lobbal,
És fúr, szögez, tesz-vesz, kalapács koppan,
Az „alapozásba“ se fárad el.
De hol a legfontosabb: a modell?
Hohó! de mit beszélek; ott az anyja,
És festi őt.
Hunyori szemmel pislant,
Majd hátra megy pár lépést,
Majd előre.
Megállapítja; hideg tónusok,
De ehhez képest a háttér meleg...
Segítünk: itt van a fekete kendő.
Kezébe vesz ecsetet és palettát
És már siklik a vásznon az ecset.
Örült futamba kergetődznek ott,
Szeszélyes fókák, kúszált vonalak.
Vonal vonalba fut...

Az orrcimpák dagadnak,
Ecsetje reszket...
Hangos a csend...
Az Ihlet! az Ihlet!
Evvoe Néked!

Az óra üt, két óra telt ép'.
És kész a kép.

És sikerült.
Belé lehelte
Hosszu évek
Kemény tusáját.
Lelkének öspoésisét,
A sok mellőzést és a sok vajúdást,
Mit szó nem mondhat el...
S mit évek sora nem váltott valóra,
Meghozta e két óra.

Szalonba vitte
És mondjak többet? díjat nyert a kép,
Megvették sok, sok drága pénzen,
Mennyit Tamás még sohse látott.
Mikor a postás a levelet hozta,
Tamás nyakába ugrott jó anyjának,

És sirt és sirt.

A beteg asszony csak mosolygott,
Mint tél-időn a napsugár...

Bizony már tellett barkett víganóra,

Bizony már tellett jó cipőre is...

És ment Tamás, hogy pénzét felvegye.

Jövet, betért bótokba,

S vett mindent, mit szeme szája kívánt.

*

Benyit... halotti csend... ketyeg az óra...

Az anyja meghalt. (Telik koporsóra.)

Kis hópihéknak hideg délutánján,

Esett...

TAVASZ.

TAMÁS KERESI LINÁT.

„Lina, Lina, hol merre, vagy Lina ?
Tied vagyok egészen, nincs anyám,
Be szeretnék megtalálni téged,
Akár egy bűnös éjjel hajnalán“.

A feje zúgott, kocsi zörögött,
Löködté jobbra-balra az áradat,
S mikor már este lett, villam se csöngött
Csak ezt susogta: Lina, merre vagy ?

LINA LEVELE A TÁVOLBÓL.

Egy kis falunak vagyok most lakója,
Isten hozzádot mondok im neked.
S ha eddig voltam mély inkognitoba,
Előtted most mindent leleplezek.

Rejtély voltam előtted, ugye eddig,
Hol barátságos voltam, hol hideg,
Nem tudtad: modell vagyok-e, vagy más-e?
Minek is tudtad volna, mondd minek?
Az együttlétnek „boldog perceit”
Te átélted velem — mi tagadás. —
Én azt hittem; megúntál végre engem,
És elmentem... férfinék kell-e más?
Nó kis bolondom fel ne fortyanj erre,
Tudom te nem tettél von' így velem.
De — hogy is mondjam — ez a világ rendje:
E csúf világot — sajna — ismerem.

Én is voltam „leány” sőt „tisztességes”.
Nekem is volt már úri nyoszolyám.
Fehér nászágyák álmát is aludtam,
Nekem is volt lepréselt ibolyám...

Ah korán múlt el, nagyon korán.

Mert jött a férfi az erős, hatalmas,
S belém csókolta a gyűlöletet,
Szeretkezett, kihasznált, eldobot...
Minek mondjam tovább, minek?

Azóta van szívembe egy nagy isten,
Nagyobb mint Buddha és mint Jehova.
A gyermekei: Gyűlölet és Átok;
A Boszu. Él, él, nem hal meg soha.
Az ösztön és az akarat csatája,
Azóta bennem folyton, egyre dül.
Tamás keress föl csókolni szeretnék,
Tobzódó gyűlölettel és vadúl.
Szeretném a te kék szemedbe vetni
A gyilkos Akarat mérges nyilát,
Szeretném ölembe szorítani egyszer
A te fejedet, mely egész világ.
Szeretnék egy utolsót mosolyogni,
Szeretnék „élni” véled — mint szokás
S mikor vonaglik átkos férfitested,
Szeretnélek megfojtani Tamás.

LINA PAPIRKOSARÁBÓL.

Éjjeli dal.

Hófúvások éjszakáján,
Ha a szél dalol, dalol,
Kopár erdön, csendes erdön,
Egy gyerek sir valahol.
Valahol . . . egy gyerek . . . sir.

Kopár erdön, csendes erdön,
A hó csak esik, esik,
Befagyott a folyó tükre,
És az Éjfél érkezik,
Hideg Éjfél érkezik.

Befagyott a folyó tükre.
És a szél dalol, dalol,
Kopár erdön, csendes erdön,
Egy gyerek sir valahol.
Valahol . . .
Én egyetlen magzatom.

TAMÁS LEVELE LINÁHOZ.

(Nem küldötte el.)

Tél is elmúlt, ah tavasz van újra,
Lomb vajúdik, rügy, virág fakad.
Én is, ha kinézek ablakomból,
Vágyat érzek, új, új vágyakat.
Megcsap néha az orgonaillat,
S arcom sápadtságába pir vegyül
És akkor érzem buja ujjongással,
Hogy nem vagyok egészen egyedül.
Mert látom a napot, látom az Istent,
És látok, sejtek, új, új színeket...
Látod Linám, e buta sejtésekről
Szeretnék olykor csevegni neked.

És néha érzem — ne neved ki kérlek —
Hogy a kezembe is vágy bizsereg.
Arcom eltorzul, az orrcimpám reszket...
Olyankor festeni nem is merek.
Szeretnék a vászonra vetni akkor,
Egy örök, fényes, nagy harmóniát,
De hamar elmulik és én csak sirok,
Mert sejtve sejtem, hogy valaki lát.
Lehet, hogy félek attól az Erőtől,

Aki egy szóval alkotott: „Legyen“,
Lehet, hogy beteg, fáradt megadással,
Emberi gyarlóságom érzem...

— De átcsapok más hangra; ez a tónus,
Tudom: nagyon unalmas teneked.
De azér' olvasd végig, mert találsz még,
Ennél szomorubb, bátrabb részeket...
Vagy tudod mit? még jobb hamar átesni,
Azért csak jelzem néhány szóval itt.
(Annál is inkább, mert silány papirom,
Olyan hosszúra nem terjeszkedik.)

*

Lefestettem anyámat szóval,
Egy enyhe téli délután,
Beküldtem képem a Szalonba,
És díjat nyertem azután.
Mikor az értesítést kaptam,
Anyám súlyosan beteg volt,
S a pénzzel míg haza szaladtam,
Anyám — szegény anyám — meghalt.

*

Isten veled Linám csókollak százszor,
U. I. Irjál sokat magadról, másról,

Még azt is, hogy mikor lesz aratás.

Íródott: Pesten.

Üdvözl:

Tamás.

UTOLSÓ TALÁLKOZÁS.

Tamás lement és andalgott az utcán,
Bolyongott céltalan, s a merre ment,
Mint magányos levél a száraz ágon,
Amelyre az ősz sárga szint lehelt.
S mikor az est lilával vont a be
Az utcák széles alagútjait,
Betévedett egy kicsiny, sárga házba.

*

Bolondos tánc és kéjes muzsika,
Sikamlós szövegű bordélydalok.
„Legény szeress, ha nem, úgy... meghalok“.
S utána persze kacagott,
Szivart is szív, egyike-másika.
Vadulva iramlik a kéjteli tábor,
A víz is csurog egy-egy férfi nyakából.

Itt ott egy leány szorítja a párját,
A mámorok percét nyugtalan várják.

A tánc megtorpan, hang hangba fut:
„Hozzátok vissza a sárga fiút“.

Szalad egyik a másikhoz : „Mi a' ?
Kacag a másik : „Elájult *Lina*”.

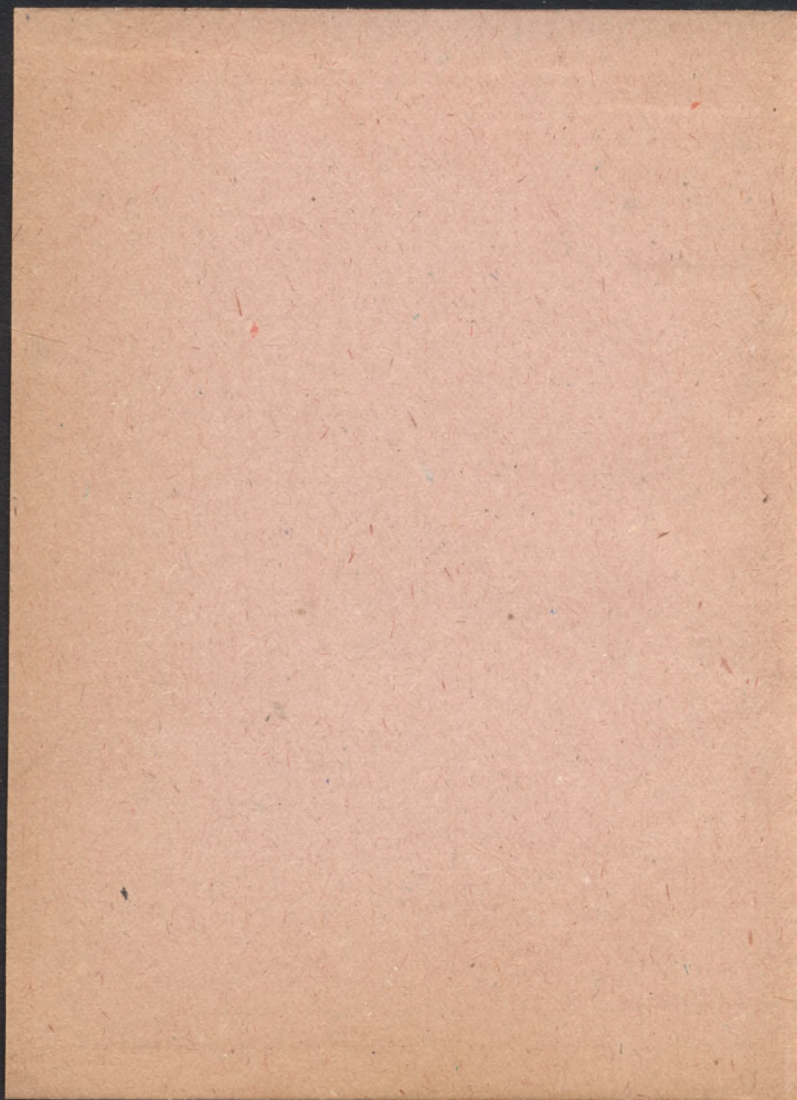
Tamás is odament és tett és vett,
Kacagva sirt és sirva nevetett...

A sárga házból ögyelegve ment ki,
Hogy nem részeg, nem tudta senki.

*

Volt egy modell...

1972 FEB 2

